Postunea 10

insemnări

(APUNTES)

Public. Lunara — PE DRUMUL ROMÂNISMULUI — Director: Radu Ghenea

Nº. 11 SEPTEMBRIE 1952

BUENOS AIRES

CAPITANUL

La a 53^{a} aniversare de la nasterea lui

Corneliu Zelea Codreanu, "Căpitanul", cum îi spun legionarii, s'a născut in 13 Septembrie ca fiul mai mare al Prof. Ioan Zelea Codreanu.

Dupace frecventează liceul militar dela Mânăstirea Dealului, intră in Şcoala Militară activă din Botoşani, terminând-o cu gradul de elev-plutonier. Urmează apoi cursurile Facultaţii de Drept a Universitaţii din Iaşi, până in 1922 când işi ia licenţa si pleacă la Berlin pentru ca să urmeze cursurile de Economie Politică. Un an mai târziu îl intâlnim din nou la Iaşi, fiind unul din animatorii "Ligii Apărării Naţionale Creştine". In 1925 se însoară şi pleacă in Franţa, înscriindu-se la Facultatea de Drept a Universitătii din Grenoble, la doctorat, secţia Economia Politică. Dupa doi ani de studii revine in tară si infiintează in ziua de 24 Iunie 1927 "Legiunea Arhanghelul Mihail".

Toată viaţa de student ii este brăzdată de lupte continue pentru afirmarea drepturilor româneşti a studenţilor şi pentru zăgăzuirea avalanşei iudaice în centrele de cultură a României. Intreaga lui tinereţe —până la infiinţarea Legiunii— reprezintă o pagină de eroice incercări de stăvilire a bolşevismului in Basarabia şi Moldova. Arestat si schingiuit de nenumărate ori, momentul când se decide să infiinţeze Legiunea Arhanghelul Mihail, îl găseşte pregătit pentru înfruntarea unei lumi întregi, organizată si decisă să-şi apere cuceririle făcute în urma adormirii conştiinţei poporului român.

Apariţia Căpitanului în viaţa politică a României a coincis cu cristalizarea conştiinţei naţionale în jurul noţiunii de "România Mare", deci a primei apropieri oficiale între cultura românească desvoltată in umbra influenţei greco-turco-franceze, şi acea formată in urma ciocnirii cu germano-catolicii (Transilvania şi Bucovina). A apărut deci intr'un moment de răspântie istorică.

Se pare ca "unirea" n'a intâlnit prea multe piedici, deoarace unul din cele mai importante partide iredentiste a reuşit să se complecteze uşor cu partidul ţărănesc a unui invăţator regăţean, iar schimbul de intelectuali intre diversele regiuni s'a făcut cu mul-

Urmarea pag. 6

IN NUMELE PATRIEI...

AM apărat în coloanele noastre şi în alte publicaţii, dreptul oricărui român, iubitor de ţară, de a lucra pe orice teren şi fără prealabila binecuvântare a organismelor zise de conducere, in folosul eliberării României.

Credem insă, că o manifestare cu astfel de pretenţii din partea unuia dintre făuritorii şi profitorii actualei năpaste, chiar dacă in momentul de faţă el se găseşte in divorţ cu regimul dela Bucureşti, este o palmă in plus pe obrazul celor ce suferă acolo şi pe al celor ce scăpând de acolo şi-au salvat nu bunurile ci onoarea.

O excepţie s'ar putea face pentru acei ce şi-ar recunoaşte public orbirea cerându-şi iertare şi... inca: Pocaire.

Cum ar putea fi privită mâine o tardivă pocăire a lui Petre Groza sau a Anei Pauker? Ar putea compensa desvăluirile şi "autoacuzările" invăţate la şcoala stalinistă —ca scuturare a indiferenţilor măcar— o parte din răul pe care l-au făcut? Desigur că nu.

Şi "quod licet Jovi non licet bovi!" In rândurile ce urmează concedăm nemeritata cinste de a ne ocupa de el, unui personagiu care se numea Boeuf ca ministru plenipotenţiar al lui Petre Groza, la Berna. Aprig susţinător al fuziunei partidului social democrat, căruia aparţinea, cu partidul comunist care de pe atunci se definea ca viitorul "partid unic şi atotputernic" tovarăşul boeuf — astăzi numai Şerban Voinea, a servit deci regimul lui Petre Groza şi nu intr'un post umil de funcţionăraş care să ii hraneasca familia ci intr'un înalt post de incredere, dincolo de fruntariile paradisului progresist.

După câte luni de salariu şi fonduri de reprezentare — în franci elveţieni, în care timp în Aiudurile şi Jilavele multiplicate mureau de foame şi de chinuri fraţii noştri, s'a produs un reviriment de opinie în capul lui boeuf, nu mai ţinem minte. Ii ţinem minte numele ca pe al tuturor acelora cari au colaborat in posturi de... dezonoare cu odiosul regim de asuprire, in aşteptarea răfuelilor de mâine. Şi ne inchipuiam că şi el ca şi toţi fostii complici ai argaţilor moscoviţi, vor avea cuminţenia, după "inţărcare", să caute să işi piardă urma păstrând o singura veleitate, aceia de a fi uitaţi.

Ne-am inşelat. (Te pui cu boeuf).

Tovarăşul Şerban Voinea este astăzi preocupat de "realizarea unei Românii libere" îi este teamă de "totalitarism" si... dă alarma. Contra comunismului? Nu! Ce întrebare! Contra cui atunci? Care este în capul lui boeuf pacostea cea mai mare, ce doare mai mult pe scumpa lui ţară? Tirania dictaturii proletare la al cărui jug a tras şi el pe la Berna? Ba!

Mişcarea Legionară, Domnilor Aceasta e primejdia maximă pentru biata Românie! "... un regime fasciste, d'obscurantisme et de meurtre, tendant a l'isoler de toute influence occidentale et democratique..."

Nu ca pe timpul fericit al "ministeriatului" nostru la Berna "Si vous voulez râter la realisation d'une Roumanie libre, abstenez-vous de faire l'eloge... du totalitarisme pro-nazi roumain".

Şi unde "işi dă cu părerea" Boeful democrat? Bineinţeles intr'un ziar de culoare... in "Le Populaire" (Nr. 8735 din 23 Aprilie 1952). (Cerem scuze cititorilor că ne ocupam de fapte petrecute acum patru luni, dar din Franţa pâna în Bolivia, presa...).

Şi ce l-a făcut să scoată capul din bârlog, pe patriotul nostru, dornic desigur de a colabora la eliberarea unei Românii care îl va trimite iaraşi... la Berna?

Revista "Preuves" fundata sub auspiciile Congresului pentru Libertatea culturii a publicat in Nº 14 din Aprilie 1952 (pag. 25) următoarele rânduri:

"Le seul mouvement politique de quelque envergure que la Roumanie ait connu entre les deux guerres fut celui des legionnaires. Mouvement nationaliste, ne du besoin d'une intelgientzia d'origine paysanne de ne devoir son independance nationale et culturelle qu'â ses propres forces et a la grâce de Dieu, un "Archange" lui servant d'intercesseur. Il etait xenophobe, antisemite. Apres mille ans de joug et-

continuarea pag. 4

Democratia si noi

»CEI BUNI MAI LA FUND VA ROG!«

Intr'un articol plin de magia verbului neaoş, subtilul gânditor care este G. Racoveanu atacă încă odată, cu largă generozitate, problema unirii. Unirea conducătorilor români din exil. Spinoasă problemă pe care, iată, de atâţia ani toţi oamenii de răspundere, toţi patrioţii care suntem (şi cu totii suntem şi de unele şi de altele) n'am reuşit s'o rezolvăm. Ba dimpotrivă, prin smunciturile noastre dezordonate şi prin opintirile unora contra celorlalţi am ajuns că până şi "domnii străini şi sublimele lor curţi nu mai inţeleg nimic: nu mai ştiu cu care "criminali", cu care "vânzători" pot sta de vorbă" (I N D R E P T A R, Anul II, Nr. 7).

Situat voluntar în afara partidelor şi ridicat întâmplător la inălţimea amvonului "pentru gând şi faptă creştinească" dela care, in ceiace ne priveşte, am ascultat cu luare aminte atâtea predici luminoase, dl George Racoveanu ne propune o soluţie. Lipsită de vicleşuguri politice. Inspirată doar —fără nici o retorică— de patriotismul cel mai cuprinzător. O soluţie de sacrificii (pentru unii), vrednică de modelele sublime ce-au inspirat-o: strămoşii dela Sparta, braţul sfârînd pe jeratec al lui Mucius Scaevola şi intregul pomelnic de sfinţi martiri creştini ce, cu zâmbetul pe buze se ofereau jertfă nevinovată colţilor feroci ai fiarelor.

Mai pe scurt: dl George Racoveanu împarte pe Românii din exil în două părţi: cei "mai potriviţi" cu misiunea politică a momentului, şi cei "mai buni". Dacă-i împarte, înseamnă că-i deosebeşte pe unii de alţii. Că deci, "mai potriviţii" nu-s tocamai hunii" nu par să se potrivească în bunii" nu par să se potrivească in totul nevoilor momentului. Dar

cum pe deasupra unora şi altora stă binele suprem al Tării, dl Racoveanu îi sfatueşte: "să fie inălţaţi în scaune CEI MAI POTRIVITI, in ceasul de acum. Iar aceia dintre "cei mai buni", care vor fi rămas neînscăunaţi, să dea mână de ajutor "celor mai potriviţi", in misiunea lor. UNII LA ARATARE; ALTII IN TAINA."

Sublim, nu este aşa?

Dară noi, care n'am umblat pela înalte şcoli de teologhie, nu prea suntem deprinşi cu subtirimile elineşti ale idiomului învăţaţilor întru cele sfinte. Si ca să ne dumirim, ni-i de trebuinţă să traducem (dl Racoveanu ar zice "să izvodim") in graiul prost al rumânului neinvăţat. Si iată ce intelegem, după ce am pus pe borcanele cu patrioţi ale d-lui Racoveanu etichetele scrise în românească neteologală, pe care o vorbim in zilele lucrătoare:

Cei mai protiviţi a reprezenta România IN VREMEA SI SITUATIA DE AZI trebuie să fie, pentru editiorialistul "INDREPTARULUI", amicii nostri "democraţii" (cu ghilimele, pentrucă fără suntem noi). Adică tovarăşii Vişoianu, Creţeanu, Züss, şi cum s'or mai chiema. Cei adică care (scuzaţi cacofonia, dar e de rigoare) au urechia lui Truman, intocmai precum Ana Pauker avea urechia lui Stalin.

La din contră, cei mai buni trebuie sa fie (altii nu prea rămân) naţionaliştii, adica ăştia, legionarii (pentrucă efectivele cuziste s'au subţiat, dacă ne e justă socoteala, la vreo trei membri).

Pricepe insă oricine că IN VREMEA SI SITUATIA DE AZI nimeni nu poate nici măcar imagina că dl Truman ar putea sta la sfat cu legionarii. Cum, el, purul democrat, să se pângărească a da mâna cu subversivii care au indrăsnit să fie anticomunişti IN VREMEA SI SITUATIA in care dna Roosevelt, membră înscrisă in celulă comunistă, inţesa State Departamentul cu comunisti (v. "Mitul lui Roosevelt" de Flynn, unde se mai găsesc o sea-

continuarea pag. 4

mă de ilustraţii tare edificatoare, pe care le recomandăm insistent meditaţiei cititorului). ¿Cum, democratul Truman, fostul aliat al democratului Stalin, să se înjosească a sta la discuţie cu legionarii, duşmani FARA INTRERUPERE ai stalinismului dela 1927 până astăzi? Etc., etc.

Pentru asemenea treabă (adică starea la taifas) nu-s potriviţi, fireşte, decât domnii Visoianu, etc., etc., care-s atât de democraţi încât, la incercare, au pus principiile democrate ("sa-mi fie mie bine") mai presus decât binele naţiunii.

Totusi îl rugăm pe dl Racoveanu, pe care îl admirăm şi-l iubim încă depe băncile liceului când, pe subt pupitre, îi citeam cu ferventa emoţie articolele din "Cuvântul", să ne creadă că i-am urmari cu bună voinţă sfatul. Dacă am putea crede in eficacitatea lui. Il rugăm să ne creadă, pe conştiinţă, că am abdică bucuroşi dela orice revendicare politică IN VREMEA SI SITUATIA DE AZI, dacă i-am putea impărtăşi optimismul, dacă ne-am putea contamină dela increderea ce pare să mai profeseze încă in cei pe care doar prin antifrază şi in ieftină ironie i-am mai putea numi "potriviţi".

Uită dl Racoveanu că in 1944 aceleaşi personalităţi, ce astăzi fără a i se părea "bune", i se par "potrivite", au fost trimise să negocieze la Cairo, cu aceiaşi scuză şi cu acelasi argument? Ii consiliem lectura ANALELOR POLITICE ale fostului dumisale camarad de redacţie, Pamfil Seicaru, unde va găsi ample lămuriri asupra criteriilor ce au prezidat la alcătuirea misiunii dela Cairo. Atunci, ca şi astăzi, "potrivitn" se recomandau prin prietenia lor, mai mult sau mai puţin personală, cu persoana negociatorilor americani şi ruşi. Atunci, ca si astăzi, primau prietenia sau relaţiile cu partea de peste drum.

N'ar fi poate cazul, dat fiind groaznicul faliment inregistrat depe urma negocierii "potriviţilor", să schimbăm, cel puţin odată, metoda? Ce-ar fi dacă, in loc de a căuta şi a cocoţa la rangul de conducători pe prietenii lui Stalin, ai lui Truman sau ai Mareşalului Tito, ne-am gândi să ne adresăm odată şi celor ce au prietenie pentru România? Suntem convinşi că relaţiile personale cu State Departamentul, Foreing Officeul sau Quay d'Orsayul nu strică. Dar parcă ni s'ar părea şi mai utile, pentru reprezentanţii nostri, oarecari relaţii cu Tara, cu neamul, cu imensele şi fără de sfârşit suferinţe ale poporului? Nu vi se pare?

N'am pretins şi nu pretindem că numai noi, legionarii, avem monopolul patriotismului, că numai noi am fi deţinătorii, în exclusivitate, ai iscusinţei de a ne scoate neamul din greul impas in care l-au vîrît potriviţii dlui Racoveanu. Dar parcă intre domnii Vişoianu, Züssu şi compania, al căror palmares îl cunoaştem până la lehamite (iar cei de acasă până la disperare şi moarte) şi "autocraţii" Rădescu, Sünătescu sau "Romania Gărzii de Fier", cum cu atâta "spirit de potriveala" ne amalgameaza dl Citta Davila, in faimosul articol din "Detroit News" (v. "Analele Politice", p. 28), mi-i greu sa ezit. Decât cu "potriviţii" la alte pagube, mai bine cu cei buni la izbândă.

Domnului Racoveanu cum i se pare?

LUCIAN FURDUI

IN NUMELE PATRIEI

urmare din pag. 2

ranger, il revait d'une Roumanie "libre, propre, sociale et nationale..." ..."Les seuls Roumains qui prenaient la politique au serieux d'une maniere presque mystique et qui avaient a la fois une base ouvriere et paysanne se taisent".

Recunoaşteţi că e din cale afară, pentru sensibilitatea social democratului, fost procomunist azi rezistent, fost Boeuf, azi Şerban Voinea.

După domnia sa, prima măsură intru liberarea ţării de foştii lui patroni muscalii, ar fi... să se extermine legionarii.

Oare mai are fraţi?

"Insemnări"

SCRISORI DIN BOLIVIA

UN POPOR LA RASCRUCE

ESTE literalmente impresionantă lupta pe care o dă guvernul doctorolui Paz Estenssoro pentru ridicarea nivelului de viaţă a poporului şi pentru consolidarea economică a Boliviei.

Reforme amănuntit studiate in cei şase ani de opoziţie şi exil tind să pună în valoare imensele bogăţii ale ţării dându-i posibilitatea cu timpul, să restrângă coeficientul importurilor, să-şi măreasca producţia natională acoperind in special in domeniul alimentaţiei necesităţile interne şi să sporească în cantitate şi calitate produsele exportabile. Nici un observator obiectiv nu poate nega entuziasmul pe care guvernul revoluţiei îl pune in realizarea acestui program şi nici sagacitatea şi curajul pe care le demonstrează în înlăturarea tuturor obstacolelor.

Sarcina este însă de lungă durată şi piedicile de infrânt sunt considerabile.

Pentru a putea cumpani valoarea eforturilor acestui guvern — căruia îi asigurăm toată simpatia noastră — trebuesc ţinute în seamă câteva elemente determinante. Este vorba de un popor de aproape patru milioane de locuitori dintre care ştiutori de carte sunt mai puţin de o sută şi opt zeci de mii. Şaizeci şi cinci la sută din populaţie sunt indieni puri aimară sau quechua, descendenţi ai imperiului pre Incaic şi Incaic dintre cari foarte mulţi nici nu vorbesc limba spaniolă. Sunt triburi întregi cari îşi duc izolate, aceiaşi viaţă de odinioară, cu tradiţiile lor, cu legile lor familiare, in sărăcie, cu destule aprehensiuni şi rezerve faţă de albii cari i-au exxploatat oride câte ori au venit în contact.

Reţeaua de căi ferate şi drumuri este cu totul deficientă, astfel că regiuni cu resurse incalculabile încă neevaluate, nu sunt încă exploatate, legătura cu ele menţinându-se doar prin câteva linii de aviaţie. Enorme latifun-

dii, trusturi miniere şi o industrie incipientă, sunt concentrate in mâinile unei restrânse clase privilegiate, deprinsă să exploateze fără cruţare bunuri şi oameni, locuind cât mai puţin în Bolivia —unde guverne de familie şi de interese le asigurau perpetuarea salvgardării abuzivelor privilegii— şi cât mai mult în agreabilele capitale europene sau în Statele Unite. Nimic sau aproape nimic din venituri nu rămânea in Bolivia, nu se învestea pentru a fomenta progresul local.

Deci de o parte o protipendadă egoistă, şi instrăinată care işi permitea luxul de a îşi desemna propriile ei guverne, de altă parte marea masă de indieni analfabeţi menţinuţi pare-se anume într'o stare de înapoiere pentru a nu li se trezi conştiinţa unor revendicări de drepturi, roşi de mizerie şi boli, iar la mijloc pătura unei burghezii sărace din care se recrutează apartul administrativ, invăţământul, corpul ofiţeresc şi poliţienesc — clasa obligat supusă protipendadei ca să poata trăi.

Movimiento Nacional Revolucionario care până la victorioasa revoluţie din Aprilie 1952 pierduse deja în lupte şi schingiuiri vreo cinci mii de aderenţi, a reuşit să anuleze propaganda comunistă dintr'un teren atât de prielnic marxismului, înregimentând sub steag naţionalist mase muncitoreşti şi tineret universitar.

Mişcarea insă nu poate uita că în 1946 a fost răsturnată dela guvern printr'o răscoală sângeroasă a comuniştilor, aliaţi, manevraţi şi finanţaţi de aceiaşi lume capitalistă lezată în interesele ei de programul social elaborat de Villaroel-Paz Estenssoro.

Şi totuşi comunismul şi aci ca şi ln toată America de Sud lucrează. Dispune de aderenţi in muncitorime şi din nefericire a captat şi bunăvoinţa dacă nu chiar simpatia unui infim sector din Movimiento. E vorba de acel sector ireductibil antinorteamerican — fenomen bine cunoscut in toată Sud America, in special printre naţionaliştii setoşi de independenţă integrală iritaţi impotriva "colonialismului economic".

Declaraţi antistalinişti sau fără o atare discriminare, micul

Capitanul

continuare din pag. 1

că. Elitele celor două mari regiuni separate de Carpaţi s'au contopit uşor datorită —în primul rând— lipsei de insistenţa în sectoare ce foarte uşor ar fi putut contribui la un conflict între cele două mari ramuri româneşti. E vorba de sectorul moral şi religios.

Atâta timp cât manifestările exterioare ale Legiunii se mărgineu la furtunoase discursuri antisemite, antipoliticianiste si antibolşevice, lumea ce dirija politica ţării răspundea cu obişnuitele interdicţii de întruniri, arestări, bătăi, etc., metode ce de altfel erau întrebuinţate şi de foştii stăpânitori unguri în Transilvania, sau de austrieci in Bucovina; imediat ce Căpitanul a reuşit să-şi formeze un organism viu, disciplinat şi muncitor, guvernale noastre s'au văzut nevoite a-şi revizui metodele.

Surpriza mare însă, a venit abia în momentul în care elitele noastre diriguitoare s'au trezit în faţa unei mişcări de reînnoire spirituală. Intreaga pătură conducătoare s'a găsit deodată în faţa unui duşman care o combătea şi o ataca pe un front, pe care, nu numai că nu era pregătită să lupte, dar nici măcar nu avea idee de armele cu care să se apere, deoarece Căpitanul le răpise şi unica posibilitate de a-l combate: Era ireproşabil ca om, soţ, intelectual si român.

Ofensiva de transformare a eului, începută de Mântuitor, apoi dealungul secolelor înţepenită, şi reîncepută la noi de Căpitan, a fost unica eficientă şi singura capabilă de a împinge poporul nostru spre de veacuri părăsitul făgaş al istoriei. Căpitanul nu era un creator de idei noi, ci de oameni noi, de oameni care nu puteau fi combătuţi şi înfrânti decât opunându-li-se alte tipuri de oameni noi, care să-i întreacă în primul rând IN SINCERITATEA TENDINTEI DE A MERITA MANTUIREA.

Or eficacitatea combaterii pe acest teren era foarte indoelnică, datorită diversităţii de preocupări a elitelor noastre conducătoare, care nu aveau timp de a-şi canaliza energiile spre finalităţi ce le păreau lipsite de perspective avantajoase.

Căpitanul nu considera transformarea eului ca un accesoriu al luptei legionare, ci ca element de bază şi raţiune de existenţă a vieţii noastre ca naţiune. Toate "legile", "poruncile", deziderate, declaraţiite şi programele Legiunii erau considerate doar ca accesorii necesare pentru crea-

rea unui ambient prielnic formării unui nou tip de român, capabil să reziste in mijlocul unei mări de slavi şi menit sa reîmprospateze flacăra credinîei in Dumnezeu.

Deaceia atitudinea Căpitanului a fost mereu aceea a omului umil, a tăcutului, a căutătorului de comori sufleteşti, a preţuitorului de frumuseţi. Când desfrâul şi bătaia de joc a politicienilor intrecea măsura, atunci işi innăl-

Urmarea pag. 12

---

grup al acestor movimentişti pro marxişti sunt cei care cer în cadrul lui Movimiento reformele cele mai radicale şi imediate, creind o psicoză de oarecare confuzionism —numai aparent— dar abil speculat de opoziţie.

Aceasta opoziţie de azi, beneficiara ultimilor şase ani de guvernare — schingiuitoarea fără milă a naţionaliştilor, nu a suferit nici o represalie. Membrii fostului guvern refugiaţi in ambasadele şi legaţiile din La Paz şi-au primit toţi salvoconductele necesare pentru a părăsi ţara.

Din afară insă ei lucrează activ cu elementele in subordine rămase pe loc, plănuind atentate şi rebeliuni.

Aceasta este atmosfera şi acestea sunt condiţiile în care guvernul revoluţiei îşi propune realizarea unui program contagios de simpatie şi din care vom analiza unele puncte intr'un viitotr reportaj.

Va reuşi, la răscrucea la care se găseşte, să păşească pe drumul cel drept?

Noi sperăm că da şi i-o dorim din inimă.

La Paz, August 1952

R. Ghenea

Cuvântul Prietenilor

„NU RECUNOASTEM ACTUALUL COMITET SI NU TRATAM CU EL" — declara D-l HORIA SIMA trmisului special al INSEMNARILOR

IN acest "colț al prietenilor" revista noastră a publicat până acum convorbiri cu oameni din alte neamuri. Făcând excepție, publicăm acum convorbirea ce-am avut-o cu o personalitate românească: domnul Horia Sima. Atâtea păreri și tendințe i s'au atribuit —nu numai de către adversari, ci chiar și de prieteni uneori— încât socotim răspunsurile ce urmează ca o hotărâtoare contribuție la limpezirea fie a unor chestiuni de actualitate în cadrul emigrației, fie a unora din grelele probleme ce preocupă pe orice român cu grijă de viitorul neamului.

Am fi fericiți dacă exemplul domnului Horia Sima ar fi urmat și de alți oameni politici cari, exprimându-și cu sinceritate și curaj părerile, ar contribui la limpezirea unor echivocuri ce dăunează grav colaborării tuturor forțelor românești.

Ați vrea să ne spuneți, domnule Sima, în legătură cu întemeierea "Frontului Libertătii", care sunt necesitățile din care a luat naștere noua grupare și ce scop urmărește?

Scopul noii grupări este clar exprimat în manifestul apărut: "Frontul Libertății" reprezintă o mobilizare de forțe românești în serviciul luptei de eliberare a României. Apariția lui a fost necesară deoare-ce alături de noi, de Legionari, există și alte energii românești angajate în aceeași luptă. Acestei convergențe de eforturi și colaborări trebuia să-i găsim formula de exprimare.

Ce raporturi s'au stabilit între Mișcarea Legionară și Frontul Libertății?

Mișcarea Legionară participă la constituirea și lupta Frontului, dar Frontul reprezintă o unitate mai largă de cât Mișcarea. Acest fapt se va reflecta și în organizarea, și cadrele lui de conducere.

Credeți dv. că, odată realizată eliberarea, "Frontul Libertății își va pierde rațiunea de a exista?

Persoanele înscrise în "Front" își păstrează credințele lor politice, iar conlucrarea dintre membrii lui e asigurată de obiectivul eliberării. S'ar putea întâmpla

—și e de așteptat— ca apropierea sufletească între combatanții "Frontului" să fi devenit atât de intimă în decursul luptei, încât colaborarea să continue și după eliberare. Dar, independent de faptul că mâine vor fi împreună sau separați, membrii "Frontului", prin manifestul la care au aderat, și-au luat angajamentul față de opinia publică românească să împiedece orice nouă încercare de a se falșifica viața publică a României de mâine.

Nu credeți că apariția "Frontului" ar putea fi interpretată ca o nuă fărâmițare a forțelor românești?

Apelul pentru constituirea "Frontului Libertății" a fost lansat numai după ce încercările de înțelegere cu celelalte grupări politice n'au dat rezultate. Șapte ani ne-am păstrat în situația de "Români Liberi", dispuși să dăm concursul la realilzarea unei formule eficace de reprezentare națională peste hotare. După această îndelungată și nefericită experiență, era inutil și dăunător pentru forțele luptătoare să mai întârzie unirea lor într'o formație politică adecvată împrejurărilor actuale.

Cât privește împrăștierea de forțe, procesul de destrămare mi

se pare c'a atins limita. Să sperăm că, de acum înainte, va începe un proces invers, de integrare a forţelor româneşti. In cei şapte ani de frământări politice, s'a ajuns la o anumită conturare de oameni şi poziţii, care permite o orientare precisă în lumea românească din afara hotarelor. "Frontul Libertăţii" înglobează elementale dornice să depăşească criza politică în care se sbate emigraţia românească.

Care sunt după dv., cauzele acestei crize?

In primul rând, criza provine din faptul că acei cari se cred îndreptăţiţi să reprezinte neamul românesc în cel mai tragic ceas al existentei sale se gândesc mai puţin la eliberarea Ţării şi mai mult la aservirea ei după eliberare. Există oameni şi grupări care urmăresc cu tenacitate restabilirea vechiului regim politic din România ce s'a dovedit a fi întotdeauna în contradicţie cu elanurile creatoare ale românismului.

Criza mai trebuie pusă apoi şi pe seama unor puternice infiltraţii comuniste. Sunt în emigraţia românească oameni cari nu sunt liberi pe mişcările lor, cari au contractat obligaţii faţă de guvernul comunist din Ţară. Vă imaginaţi că aceştia nu pot lucra decât după consemne străine şi în detrimentul luptei de eliberare.

Ce părere aveţi despre "Comitetul Naţional"?

Prezenţa lui Constantin Vişoianu în fruntea acestui "Comitet" este o permanentă sfidare adusă suferinţelor Ţării. Faptul că, în cea mai mare catastrofă naţională il face neapt să mai reprezinte interesele româneşti.

Ceia ce agravează situaţia domnului Vişoianu e că dânsul n'a făcut atunci numai un gest dictat de oportunism, ci întreaga lui activitate politico-diplomatică anterioară a fost orientată permanent spre Soviete.

23 August s'a înscris pe linia convingerilor lui intime. El a fost partizanul de totdeauna a acestei politici. Avem deci dreptul să ne întrebăm, uimiţi: De ce Antonescu să aibă soarta care a avut-o, iar Vişoianu să nu tragă nici măcar consecinţele politice ale acţiunei lui?

23 August nu mai e o poziţie utilizabilă nici pe plan internaţional... decât doară faţă de Kremlin. Lovitura de Stat dela 23 August, cu consecinţele ei nefaste, este desigur şi reflexul pe plan românesc a celor întâmplate la Teheran, Yalta şi Postdam. Dar când Americanii înşişi se desprind de această politică şi o condamnă, socotind-o inspirată de oamenii Moscovei, mai pot Românii să o revendice? Preşedintele Truman, începând dela declaraţia de ajutorare a Greciei şi Turciei, din primăvara anului 1947, n'a făcut altceva decât să imprime un nou curs politicei externe americane, opus spiritului dela Yalta. N'a sosit momentul să se tragă şi în politica românească anumite concluzii?

Dv. vedeţi în 23 August un act izolat, absurd şi inexplicabil în analele politice româneşti —un act de responsabilităţi circumscrise la el însuşi— aşa cum au tendinţa de a-l prezenta anumite cercuri din emigraţie?

23 August iese din comun numai prin consecinţele lui catastrofale, dar responsabilităţile actului sunt mult mai îndepărtate. In el se reflectează un întreg sistem. Stilul în care s'a realizat 23 August este specific întregei noastre politici externe dintre cele două războaie. Caracteristica acestei politici este că nu i se poate atribui un sens pur românesc, că n'a fost niciodată determinată de necesităţile de viaţă ale poporului român. Centrul ei de sprijin nu era în pământul românesc ci s'a mutat din capitală in capitală într'un continuu vagabondaj: Paris, Londra, Moscova, Berlin, Moscova.

Politica externă a României a devenit instrumentul de dominaţie al unei pături corupte şi înstrăinate de neam care pusese stăpânire pe cârma Ţării şi pe izvoarele ei de bogăţie. Guvernele cari s'au succedat la putere între cele două războaie mondiale au lucrat în domeniul politicei externe prin acte precipitate, prin agăţări disperate de noile situaţii internaţionale,. Când Anglo-Francezii erau tari pe continent, "oamenii de Stat" ai României jurau pe capul "Marilor noştri Aliaţi". Când Germanii au câştigat răsunătoarele lor victo-

rii din Norvegia și Franța, aceiași politicieni au uitat de jurăminte și de "Marii Aliați" și într'o goană nebună s'au "aruncat" spre învingători. Au oferit tot ce avea Țara, toate bogățiile și tot sângele său —în definitiv, nu dădeau nimic dela ei— numai ca să facă dovada servilismului lor față de noii stăpâni ai Europei și... să scape de Legionari.

Era firesc ca atunci când armatele sovietice au pătruns în Moldova —și numai atunci— beneficiarii puterii să repete același gest slugarnic. Problema care îi chinuia nu era soarta Țării, ci cum să-și salveze propriile lor poziții politice și, pentru asta, s'au sbătut să cadă cu orice preț în lotul biruitorilor. Cu o grabă stupidă și fără nicio garanție s'au înfrățit cu bolșevicii, uitând declarațiile de fidelitate făcute Germanilor.

Dar Molohul sovietic nu s'a mulțumit numai cu sângele și bogăția Țării, oferite cu aceiași dărnicie și noului stăpân. De data asta nu au fost cruțați nici ei.

Rezultă că 23 August nu poate fi rezolvat simplist, printr'un "anti-23 August", ci numai prin intrarea neamului românesc în deplinătatea drepturilor lui de a-și conduce destinele. Politica externă aparține și ea acestei plenitudini de manifestare a nației noastre. Ea trebuie să ajungă în posesiunea poporului nostru și să fie exercitată efectiv de reprezentanții săi autentici.

Considerați "Frontul Libertății" ca un "contra-comitet", sau un "comitet național" în devenire?

Nicidecum. "Frontul Libertății" este, în primul rând, un instrument de luptă.

Problema unui "Comitet Național" rămâne deschisă. Actualul "Comitet" nu reprezintă nici pe Românii din Țară și nici pe cei din emigrație. Nu-l recunoaștem și nici nu tratăm cu el. O continuare a lui subt forma actuală nu aduce niciun aport cauzei naționale și acei care-l susțin periclitează pozițiile românești în lume.

In ce condiții credeți că s'ar putea realiza un comitet viabil?

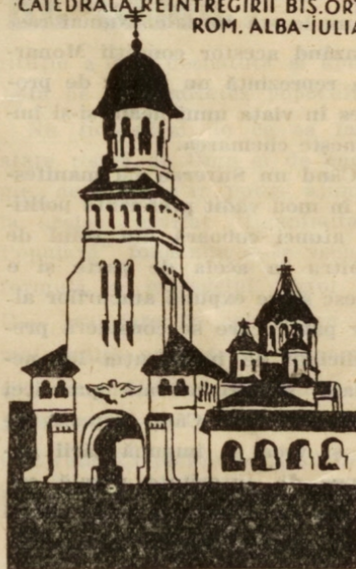
Numai dacă lupta de eliberare a neamului devine întradevăr rostul suprem al constituirei lui. Nu văd alt criteriu mai înalt după care să se aleagă membrii acestui comitet și să determine mijloacele lui de acțiune. Și nu văd ce țel mai mare și mai binecuvântat de Dumenezeu le-ar putea reveni forțelor românești din exil.

Admițând acum că obiectivul eliberării primează în conștiința Românilor pribegi —ceeace presupune că marea lor majoritate sunt dispuși și la sacrificii, nu numai la declarații patriotice sau articole de gazetă— realizarea politică a acestui acord sufletesc, adică formația viitorului Comitet Național, trebuie să fie, în primul rând, opera grupărilor politice.

Ce rol socotiți că revine Monarhiei românești, acum și în viitor?

Corneliu Codreanu vedea în Monarhie garanția continuității Statului Român și imaginea permanențelor de viață ale neamului nostru. De aceea s'a declarat ostil formei de guvernământ republicane. Dar tot el adaugă că ideea monarhică, pentru a deveni rodnică în viața unui popor, are nevoie de un interpret credincios. Un Suveran, spunea el,

CATEDRALA REÎNTREGIRII BIS. ORT. ROM. ALBA-IULIA

nu face ceeace vrea, ci aceea ce-i impune funcțiunea lui istorică.

Un Suveran, așa dar, când vine în conflict cu linia de viață a neamului său, calcă de fapt și legea nescrisă a Monarhiei. In asemenea cazuri un popor înțelept reacționează înlăturând pe regele vinovat, dar păstrând instituția și încredințând-o urmașului său, așa cum s'a petrecut la 6 Septembrie 1940.

Cum vedeți circumscris politicește rolul unui Suveran?

Un Suveran trebuie să se mențină în rolul de arbitru al luptelor politice interne. El nu se alătură nici unui partid, nici unei grupări, nici unei asociații de interese, ci se ridică deasupra tuturor. Suprema lui îndatorire este să vegheze ca mecanismul constituțional să funcționeze impecabil.

Un Rege nu dă puterea cui vrea el, ci partidului indicat de popor. In felul acesta, forțele înnoitoare ale unui neam, când izbucnesc la lumină, se pot afirma constructiv în cadrul Statu-

lui, căci nici o oprelişte artificială nu le stă în cale. Numai răspunzând acestor condiţii Monarhia reprezintă un factor de progres în viaţa unui neam şi-şi împlineşte chemarea.

Când un Suveran îşi manifestă în mod vădit preferinţe politice atunci coboară din rolul de arbitru în acela de parte şi e firesc să se expună atacurilor altor părţi, care se consideră prejudiciate de intervenţia lui neloială şi neconformă practicei constituţionale. Când forţează nota şi vrea să impună ţării guverne de autoritate regală expresia, de obiceiu, a unor pături reacţionare— regele devine tot ce doreşti: şef de partid, şef de regim, dictator, dar nu mai e Rege. Majestatea lui e compromisă.

Monarhiile s'au prăbuşit oridecâteori regii au coborit din sfera lui "a domni" în sfera lui "a guverna", concentrând asupra lor nemulţmuirile poporului. Numai acele monarhii vor supravieţui vremurilor tulburi de astăzi care se vor adapta condiţiilor de viaţă ale statului modern. Statul modern se caracterizează prin participarea activă a păturilor largi ale poporului la conducerea ţării. Astăzi naţiunile nu se mai lasă deposedate de drepturile şi libertăţile lor.

Cum vedeţi, în lumina acestor realităţi, desfăşurarea evenimentelor în momentul când Tara va fi eliberată?

Românii refugiaţi au tendinţa de a-şi exagera importanţa, considerându-se alfa şi omega realităţii româneşti. Sunt mulţi care cred că, în momentul eliberării, minuscula diasporă românească se va suprapune peste stările şi situaţiile din Tară, luând în primire ca într'un fel de ţară a nimănui, ministerele, prefecturile şi... averile cu sau fără stăpân.

Nu numai că lucrurile nu se vor întâmpla în felul acesta, dar e o necuviinţă la adresa poporului ce se sbate în suferinţă să-l socotim o biată pradă. Cuvântul decisiv va aparţine luptătorilor de-acasă, celor ce au pătimit în închisori şi tuturor celor ce au rezistat teroarei roşii. Din sânul acestora se va alcătui şi cea dintâi echipă de guvernare, iar reprezentanţii diferitelor comitete de peste hotare îşi vor găsi uti-

lizare numai dacă se va fi adeverit între timp că munca lor în strainatate a fost de vreun folos pentru Tară.

Dar dacă o putere străină ar impune un anumit guvern la cârma Tării?

Aceasta ar avea o semnificaţie foarte gravă. Ar însemna că Tara noastră nu şi-a recăpătat independenţa, că România a intrat subt un nou regim de ocupaţie şi e tratată iarăşi ca putere inamică.

România nu este un satelit al Rusiei Sovietice —cum e denumită curent în presa străină şi uneori chiar şi în cancelariile diplomatice ale Apusului— ci o ţară sacrificată de Aliaţi. Nu România a intrat din propriul ei îndem subt ocupaţia sovietică, ci Aliaţii au împins-o într'acolo. De aceea România are dreptul la reparaţii morale şi politice. Cel dintâiu lucru ce trebuie urmărit de către orice om politic conştient, este ca România să fie tratată ca putere amică şi aliată cu Vestul, ceeace presupune, în fapt, că din momentul eliberării îşi va recăpăta suveranitatea şi o va exercita fără nici o tutelă sau imixtiune din afară.

Personagiile care conspiră să ajungă la conducerea Tării cu sprijinul armatelor aliate împing implicit România în categoria ţărilor învinse şi împiedecă reprezentarea ei ca stat suveran, în forurile unde i se va decide soarta. Prin acţiunea lor nesocotită ar provoca o nouă catastrofă naţională, făcând să rămână fără nicium folos pe plan extern toate sacrificiile făcute de poporul român în decursul ocupaţiei sovietice şi a luptei de eliberare.

Care sunt, după dv., premisele dela care trebuie să înceapă reconstituirea Statului Român?

Cum toate instituţiile care reprezentau odinioară Statul Român au fost nimicite, nu ne rămâne altă cale de urmat decât să revenim la entitatea creatoare de Stat, la Naţiune, şi ei să-i cerem sa hotărască în toate marile probleme.

"Toate puterile Statului emană dela Naţiune", principiul fundamental al oricărei constituţii moderne, trebuie să-şi găsească în România, după eliberare, o aplicare imediată, în cel mai larg spirit democratic. Poporul trebuie chemat să decidă asupra întregei aşezări a Statului Român de mâine.

Constituţia dela 1923 şi cele-

PAMANTUL TARII NOASTRE GEME

Lagărele de concentrare

După o statistică a O. N. U., ului s'ar afla în România 45 de lagăre de concentrare în care ar fi supuşi regimului de muncă forţată peste 250.000 de români.

Primele lagăre de concentrare au fost înfiinţate în ţara noastra de către fostul rege Carol al II-lea cu concursul politicienilor români, dintre care o bună parte o fac azi pe vedetele democraţiei în exil, tot aceştia au făcut şi primele Katynuri în miniatură când au asasinat în mod "democratic" grupuri de legionari la Miercurea-Ciucului, Vaslui, Râmnicul Vâlcea, Braşov şi pe la diferite răscruci de drumuri. Numărul românilor asasinaţi de guvernul comunist este desigur mult mai mare decât a acelora asasinaţi de fostul rege Carol şi de politicienii democraţi.

Gospodăriile agricole

Infiinţarea noilor colhozuri în România continuă prin aspre măsuri de constrângere şi asuprire a ţăranilor. In cursul lunei Julie s'au înfiinţat 326 noi gospodării colective în care au intrat "de bună voe" peste 17.500 de familii.

Modificarea constituţiei

In Bucureşti s'au organizat peste două mii de cercuri ale Frontului Democraţiei Populare cu scopul de a STUDIA şi desbate noul proect de constituţie, cărui proêct i se da o cinste tot atât de mare ca şi zilei de 23 August. Fiecare cerc se compune din 10 pâna la 20 de persoane şi o echipă de peste 6.000 de agitatori îngrijesc de înalta calitate a desbaterilor. In toata ţara sunt în curs de organizare peste 35.000 de astfel de cercuri în cari vor activa aproximativ 100.000 agitatori. In acest fel se va putea spune că noua constituţie a fost desbătută şi aprobată de unanimitatea poporului.

Nu înţelegem de ce se face atâte risipă de timp şi de energie, deoarece s'ar putea ajunge la acelaş rezultat "Unanimitate Populară" folosindu —se vechea formulă a ex-regelui Carol al II— lea care în colaborare cu mai mulţi politicieni "democraţi", au modificat constituţia în 1938 numai în 24 de ore, print'o votare plebiscitară, fără desbateri şi fără ca măcar să fie nevoe de a se cunoaşte textul nouii constituţii. Guvernul român ar putea lua exemplu de la aceasta metodă stahanovista a fostului Rege, deoarece în ambele alternative comedia cu voinţa poporului este împlinită.

Tovarăşii între ei

Posturile de radio din occident aduc ştirea că Ana Pauker, Vasile Luca si Tehoari Georgescu au fost arestaţi şi că în curând vor fi procesaţi ca oportunişti de dreapta şi pentru acte de trădare faţă de partid.

Ardealul şi noua constituţie

Dl. Gaspar Sandor secretar General al Unionii Sindicatelor Feroviare din Ungaria a făcut următoarea declaraţie unui reprezentant al Agenţiei Agerpres: "Infiinţarea Regiunei Maghiare autonome arată că poporul muncitor român merge cu fermitate pe calea internaţionalismului proletar." Vom avea deci o desmembrare a Ardealului, desmembrare care se datoreşte în parte şi acţiunii 23 Augustiştilor.

"DESCOPERIREA UNEI BANDE DE SABOTEURI SI DIVERSIONISTI"

Organele Securităţii de Stat au descoperit pe şantierele construcţiei Canalului Dunărea-Marea Neagră, o bandă de saboteuri şi diverşionişti, care strecuraţi în diferite posturi de conducere au dus o activitate de subminare a lucrărilor construcţiei Canalului.

Au fost arestati:

Inginer Frangopol Niculae, fost antreprenor, fost şef al Diviziei Plan Productie a Directiei Generale a Canalului.

Inginer Rozei Aurel, fost mare negustor şi industrias, fost şef al Sectorului mecanic al D. G. C.

Inginer Munteanu Eugen, Cdt. legionar, fost sef al Secsigurantei Antonesciene.

Inginer Cernătescu Petre dant legionar, fost şef al Sectorului mecanic al D. G. C.

Farmache Menelas, fost procuror militar la Curtea Marţială Timişoara pe vremea dictaturei Antonesciene.

Inginer Vasilescu Neculai, fost consilier şi actionar la Societatea "Mica" si alţii. Cercetarile sunt in curs. (Agerpres).

Capitanul

Continuare din pag. 6

ţa fruntea, arunca scântei din frumoşii ochi verzi şi tuna, de se clăinau temeliile vilelor si a palatelor. Apoi se retrăgea din nou, isi arunca privirea in vreun colţ de ţara, strângea in juru-i un grup de tineri şi incepea clădirea vreunei biserici sau troite la răscruce de drumuri.

Era atât de preocupat de lupta ce o dădea cu omeneştile ten-

dinţi de vană şi prometeică trufie, iar influenţa ce o exercita aupra discipolilor săi era atât de adâncă, incât epoca în care a trăit se caracterizează printr'o categorică şi bruscă revenire la viaţa de renunţare.

Orizontul larg si imens, ce oferea tinerimii româneşti atâtea tentaţii promiţătoare si atâtea perspective ameţitoare, pentru tinerii care-l urmau pe Corneliu Zelea Codreanu, nu avea nici o atracţie. Mai mult, concentrarea forţelor sufleteşti şi raţionale spre obiective neglijate de multime, au creat o atmosferă de sfinţenie a vieţii, contribuind la preţuirea unor practici, care până la apariţia Căpitanului erau considerate demne doar de a fi ridiculizate. In această privinţă ar fi poate necesar să amintim importanţa covarşitoare ce a avut postul negru in educaţia, nu numai a fraţilor de cruce, ci a tuturor legionarilor.

Apariţia lui Corneliu Zelea Codreanu in istoria neamului nostru este acompaniată deci —datorită principiilor care-i călăuzeau paşii şi datorită influenţii exercitate asupra legionarilor— de o insistentă invitaţie la meditaţie, umilinţă şi rugăciune.

Epoca de activitate a Legiunii Arhanghelul Mihail va fi considerată de generaţiile posterioare ca o eră de sănătate si vitalitate românească. Nici o autoritate laică sau religioasă din ţară n'a reuşit să readucă la viaţă creştină atâtea suflete câte a readus fundatorul Legiunii.

Viaţa lui de ascet creştin si educaţia de renunţare si invitaţie la umilinţă pe care o dădea discipolilor săi, a reuşit să creeze o nouă făptura românească, capabilă —daţorită interiorizării şi preţuirii de adevărate frumuseţi— să infrunte cu seninătăte potopul de dureri şi să zăgăzuiască cu eficacitate siluirea de conştiinţe la care este supus azi neamul românesc.

O. G.

HORIA SIMA

Continuare din pag. 10

lalte multe care i-au urmat dela 1938 încoace nu corespund cerinţelor de viaţă ale poporului român. Dar oricum le-am considera, după frământări şi prefaceri politice, economice şi sociale de proporţiile celora pe care le-am trăit, popoarele nu se mai întorc la ceeace a fost. Nici Italienii n'au revenit la forma de Stat anterioară Fascismului, nici Francezii la a III-a Republică, nici Germanii la Constituţia dela Weimar, ci fiecare din aceste naţiuni şi-a făurit o nouă constituţie, cu noi aşezăminte naţionale.

Impresia ce se desprinde din răspunsurile dv. nu este prea încurajatoare. In calea destinului românesc se îngrămădesc greutăţi imense.

N'am nici un moment de îndoială în destinul românesc. Il văd mare cun n'a mai fost vreodată în cursul istoriei noastre.

Uite, şi acest pumn de pribegi, fărâmiţat aşa cum este, dă dovadă de o vitalitate extraordinară!

Suferinţele prin care trece poporul nostru vor grăbi procesul lui de maturizare politică şi, odată înzestrat cu simţul adâncimei şi al perspectivelor istorice, nicio ispită sau încercare nu-l vor mai abate dela linia lui de viaţă şi de onoare.

Sunt convins că, în ziua când se va prăbuşi tirania sovietică, neamul românesc se va pune la lucru cu o energie uimitoare, ca să-şi refacă aşezările risipite. Şi le va clădi mai temeinice, mai cinstite şi mai mândre de cun au fost.

IN TIMP SI IN SPATIU

Congresul Legiunei Americane de la Madison Square Garden a oferit aspecte deosebit de interesante. Nimeni nu poate nega influenţa pe care o exercită, în Statele Unite forţa morală şi politică a veteranilor de războiu.

Cum era de aşteptat preşedintele Truman a respins cererea de destituire a dlui Acheson, formulată, insoţind-o de grave acuzări, de către veteranii congresişti. Respingerea însă nu anulează importanţa faptului şi descoperă celor neiniţiaţi o anumită ambianţă.

In 1950 si 1951 se prezentaseră denunţuri asemănătoare. De data aceasta cele 7 puncte ale rezoluţiei adoptate de congres prevăd: necesitatea eliminării din direcţia ministerului de externe a celor "mânjiţi cu roşu", calificarea drept instrument ineficace al "Naţiunilor Unite", constituind o farsă a le considera ca un organism mondial, necesitatea întărirei eficienţei militare a tratatului atlantic pentru a îl opune politicei imperialiste ruse, necesitatea politicei externe pentru a se ajunge in Corea la o victorie militară, necesitatea ca Naţiunile Unite să accepte în Corea orice ajutor al Chinei Naţionaliste, limitarea prestării ajutorului nortamerican numai ţărilor cari nu fac comerţ cu Rusia şi "sateliţii ei" şi **necesitatea pentru Statele Unite de a adopta politica beligerantă care să ducă la dărâmarea conducerii roşii, perfecţionându-se şi tecnica răsboiului psicologic, adecuată acelei politici.**

Inaintea aceluiaşi congres s'au prezentat amândoi candidaţii la preşidenţia Statelor Unite.

Desprindem —fără comentarii — din discursurile pronunţate, crâmpeie substanţiale pentru aşteptările noastre, a celor dăruiţi Sovietelor cu nefericitul calificativ de sateliţi. Dl Stevenson, într'o cuvântare pe care presa a numit-o curajoasă, s'a declarat hotărît să reziste oricăror presiuni pe cari le-ar considera excesive, a căutat o delimitare, între patriotism şi "patrioterism" spunând între altele că "patriotismul nu este ura impotriva Rusiei ci dragostea faţă de ţara noastră şi faţa de idealurile de libertate ale omului..."

Generalul Eisenhower a înfierat în termeni violenţi comunismul şi referindu-se la lumea separată prin cortina de fier a afirmat: "Cu toată solemnitatea pot să vă spun că nu se va putea simţi liniştită conştiinţa Americii până când aceste popoare de acelaş sânge cu noi şi de acelaş mod de viaţă ca al nostru, nu işi vor recupera poziţia în societatea oamenilor liberi".

Şi a mai adăugat că Statele Unite ar trebui să înştiinţeze Rusia că "niciodată nu vor recunoaşte controlul sovietic asupra popoarelor captive de dincolo de cortina de fier, din Europa Orientală şi din Asia şi că vor lucra fără întrerupere pentru a le ajuta să işi recupereze libertatea".

Am ţinut să oferim cititorilor noştri, cu bucurie, aceste ultime citate, ele fiind insfârşit ceva mai mult decât convenţionalele remarce asupra obligaţiilor de a se apăra "Europa liberă".

In aceiasi lună August la celălalt pol politic, la Moscova s'au produs deasemenea fapte demne de "însemnat" pe răbojul Insemnărilor.

Primul ministru şi ministrul de externe al Chinei comuniste insoţiţi de numeroşi şefi ai armatei, au fost primiţi la Moscova cu mare alai.

Tovarăsul Chow Enlai a declarat la radio Moscova că au venit pentru a discuta o mai strânsă colaborare între cele două ţări întărind prietenia ce le leagă. Se pare însă că e vorba şi de prezentarea unor conturi foarte ridicate ale cheltuielilor provocate de participarea Chinei comuniste în războiul corean. Tinând în seamă enormul potenţial uman al Chinei, tendinţa oarecum rasistă a comuniştilor chinezi — tendinţa care ar putea tinde la un fel de "titism" — şi abilitatea politică demonstrată până astăzi de Kremlin se poate prevede că acordul va fi perfect, cifrele nu vor putea constitui un obstacol în politica panasiatică a lui Stalin.

* * *

Unii observatori politici vorbesc de aranjarea succesiunei, citând chiar numele antipaticului Malenkow, alţii cred într'o simplă farsă care ar da aparenţe de o "democratizare" a partidului comunist iar alţii văd în această o modalitate de a elimina din posturi cheie pe ultimii membrii ai vechei gărzi comuniste.

Nici una din aceste versiuni nu ne satisface, dar să aşteptăm încă o lună... fiindcă tot nu putem schimba nimic!

1 Sept. 1952 R. G.

LA LUCHA CONTRA EL BOLCHEVISMO

Bajo el título "HORIA SIMA, COMANDANTE DE LOS LEGIONARIOS RUMANOS", el semanario español JUVENTUD publica una entrevista con el jefe político rumano. Nos es grato reproducir la presentación, firmada por J. L. Dumontier-Beroulet y, por falta de espacio, solo algunas de las contestaciones de H. Sima.

De todos los movimientos que lucharon contra el bolchevismo, la "Legión del Arcángel San Miguel", creada por Codreanu en el año 1927 y más conocida con el nombre de "Guardia de Hierro Rumana", es la que despierta en nosotros el mayor cariño y la más grande admiración. Pues no sólo la caracteriza el misticismo que hizo de ella un verdadero orden de Caballería moderno, sino su historia, que constituye un martirio perpetuo. Con el capitán, asesinado en 1938 por orden del Rey Carol II, cayeron y siguen cayendo millares de legionarios.

El sucesor de Codreanu y actual comandante del movimiento, el excelentísimo señor don Horia Sima, se ha dignado concedernos la interviú. Su personalidad es muy popular en toda Europa. Vicepresidente del Gobierno rumano en 1940-41 presidente del Gobierno libre en 1944-45, condujo a sus hombres al combate antimarxista hasta el último momento de la guerra. Mientras su Patria jime bajo el yugo stalinista, sigue incansable la cruzada, habiendo publicado el año pasado su magnífico libro "Destino del nacionalismo" e iniciado la creación del amplio "Frente de la Libertad".

—¿Cree usted que el comunismo, como los demás movimientos revolucionarios, tiene un proceso evolutivo?

—No creo en la existencia de un proceso evolutivo del comunismo. Desde el punto de vista de sus objetivos finales, el comunismo no ha experimentado ningún cambio trascendental. Los cabecillas actuales de la Rusia Soviética y del comunismo mundial siguen fielmente los "normatifs" marxistas. Las características del comunismo son hoy día las mismas que hace cien años. Los occidentales cometen un error al creer en la realidad del fenómeno de 'rusificación del comunismo", o sea en una desviación suya hacia el antiguo imperialismo de los zares. Dicha concepción resulta falsa y es muy peligrosa para la estrategia política occidental. El famoso filósofo Toynbee va tan lejos en sus errores de evaluación del comunismo, hasta considerarlo como un heredero y continuador de Bizancio. En realidad, el mismo pueblo ruso resulta ser una víctima, aunque privilegiada, del comunismo. Para concretar sus planes de dominación mundial, los comunistas necesitaban el trabajo, los bienes y la sangre de este pueblo. Y ha sido para excitar sus instintos guerreros que los comunistas no vacilaron en dar a los rusos la ilusión de que ellos son los que dirigen los destinos de la Rusia Soviética y que de esta manera llegarán mañana a ser los dueños del orbe.

—¿Cuál es su punto más vulnerable?

—El comunismo es vulnerable por doquier, en todas las posiciones que ocupa; sin embargo, es casi invulnerable si se le combate de un modo fragmentario o por sectores aislados. La fuerza del comunismo no reside en las posiciones conquistadas ya —siendo cada una de ellas bastante precaria—, sino en el estilo unitario de su lucha, en la coordinación de todas las acciones que está desarrollando a través del mundo.

Los partidos comunistas de todos los países siguen un mando único. Esto quiere decir que existe una estrategia anticomunista para el mundo entero, sin que se haya ideado aún una estrategia anticomunista en la misma escala. Los pueblos libres luchan bajo condiciones de inferioridad evidentes. A la estrategia mundial del comunismo se opone una estrategia desarticulada, desordenada, limitada al ámbito de cada nación. Las fuerzas anticomunistas se están desmenuzando por servir cada una de ellas múltiples intereses particulares.

REVISTA PRESEI

Libertatea, Nr. 13-14

implineşte un an de existenţă.

Intr'un amplu editorial dl V. Iasinschi face, cu dreptate, apologia "Războiului in slujba dreptătii", dus de Romània impotriva bolşevismului. In acest răsboiu Tara noastră a împlinit o serie de funcţiuni: "românească, creştină, europeană, spirituală, civilizatorică".

Interesantă distincţia între "bunacredinţă" şi 'credinţa cea bună", stabilită probabil (dupa stil) de Crişu Axente. Un comunist poate fi de bunăcredinţă, desi crediuţa lui nu este cea bună.

Bire, Nr. 14-15

Buletinul Israeliţilor de Rit Elen, ieşind depe făgaşul firesc al apologiei Grecilor şi Evreilor (activitate legitimă, în care îl urmărim cu interes) ne face din nou cinstea să se ocupe de Români. De data aceasta sunt la onoare "bandele legionare" care terorizează pe Românii din Italia. Dl Rene Theo este foarte afectat de suferinţele morale ale Românilor din Peninsulă care, "în schimbul sumelor ce variază între 2.000 si 10.000 lire" sunt siliţi să intre in "Frontul Libertătii". Daca am fi in locul dumisale am fi mai jenaţi, mărturisim, de suferinţele fizice impuse Românilor de compatrioţii şi coreligionarii dlui Theo Guvernul dela Atena si Kszinewskijii dela Bucureşti.

Distinctia între aceste donă serii de suferinte este aceia dintre real şi imaginar. In timp ce efectiv toate, şcolile romàneşti din Macedonia au fost închise de către democraţii greci, în timp ce preoţii, primarii, intelectualii macedoneni înfundă efectiv puşcăriile demo-greceşti, in timp ce, acasă, Kiszinewskij şi seizii lui condamnă la moarte şi execută efectiv elita neamului, "recrutorii bine plătiti ai dlui Horia Sima" nu există decât in scăfârlia văduvă de idei a dlui Theodosiadis.

Ne orprim insă aici, ca să nu fim din nou acuzati de... antisemitism, pentrucă indrăsnim să punem in cauză divorţul notoriu în care trăesc dl Rene şi inteligenta, dl Rene şi bunăcredinta.

Văicărelile dumisale pe care le aşteptăm: "iarăşi mă face huliganii prost" ne amintesc anecdota cu compatriotul Leibu Bercovici. Prezentându-se la un concurs de speakeri ai postului de Radio din Paris, a fost respins, pentru motiv de bâlbâială. "Cum ţi-a mers, Leiblue?" "P-p-prost! E t-t-toţi a-a-antisemiţi".

Din acelaş număr aflăm ca Uniunea Evreilor Români din America va merge la Preşedintele Truman "pentru a protesta contra guvernului roman, CARE A OPRIT EMIGRARILE EVREILOR IN ISRAEL si contra deportării populaţiei din oraşele mari, INDIFERENT DE CE RELIGIE APARTIN". Dacă neglijăm sintaxa, destul de fantezistă (pentru dl Theo aparţin unei religii oraşele mari, nu populatia), dacă omitem detaliul că dela 1944 1952 Românii evrei au putut emigra liber, pe când Românii români erau impuşcati la frontieră, nu putem să nu subliniem explozia de generozitate a compatrioţilor nostri din America: uite aşa, spontan şi fără să ne atragă atenţia, cum toţ s'au decis să protesteze, au catadixit să includă în beneficiile acestui demers umanitar si pe amărâtii de Români de altă religie. Aşa, ca să fie Anei de pomană. Noi le mulţumim, deşi nu ne-a trecut niciodată prin gând, in protestele noastre impotriva comuniştilor, c'am putea include sau exclude alte naţii, religii sau rase.

Romania muncitoare, Nr. 7

Organul sindicaliştilor români liberi publică 72 de pagini de comentarii şi informaţii în legatură cu viaţa muncitorească din Tară şi activitatea sindicatelor din lumea liberă. Animatorul publicaţiei, dl Eftimie Gherman ne vorbeşte despre Confederaţia Internatională a Sindicatelor Libere, in sânul căreia reprezintă România şi ne arată că această internaţională antitotalitară (deci, in practică, anticomunistă) totalizează 57.000.000 de aderenţi, reprezentaţi prin 97 centrale sindicale afiliate, funcţionând in cele 62 ţări aderente.

Foarte utilă revista presei reperiste, a presei străine (in special franceze) in legatură cu probleme privitoare la România şi, mai slăbuţă, aceia a presei din exil.

Cahiers Roumains, Nr. 12/13

Este un fel de reeditare în franceză a "României Muncitoare". Alături de redactorul-şef, Ion Butler, regăsim semnătura de studii minuţioase asupra învăţământului epurării şi reordlui Eftimie Gherman şi o serie ganizării ruajiilor din R. P. R. Cu ocazia împlinirii unui an de existenţă, gazeta reproduce prezentarea călduroasă a excelentului animator de presă care este dl Jean Dragu.

INFORMATII

Superrealizări comuniste

Radio Bucureşti anunţă o serie de superrealizări în câmpul muncii. Astfel la uzinele Victoria-Calan numeroase grupuri de muncitori stahanovişti lucrează deja în contul anului 1953, unele echipe de la canalul Dunare-Marea Neagră lucrează în contul anului 1954, groparii de la cimitirul Bellu din Bucureşti lucrează în contul anului 1963, iar la Crematoriul "Cenuşa" s'a ajuns de 23 August să se lucreze în contul anului 2000. Alături de aceste uriaşe realizari se mai citează şi câteva mai mărunte, anume că membrii gospodăriei agricole colective Ilie Pintile din comuna Baia Românească, raionul Sebeş au isprăvit traerişul cu 13 zile înainte de termen, că pionerii din regimentul Oradea şi anume din raionul Pădureni au strâns într'un timp record o mulţime de spice, iar rezultatul acestor spice a fost 5.000 kg. de grâu, orz, şi secară.

STIRI

O telegramă adresată Preşedintelui Argentinei

Centrul Ziarştilor şi Publiciştilor Români în Refugiu, din Paris a trimis Generalului Peron o telegramă de condoleanţă pentru moartea soţiei sale Doamna Eva Peron care a desfăşurat o largă activitate socială de care s'au bucurat şi refugiaţii români.

Din activitatea comitetului aşa zis naţional

Sâmbătă 23 August postul de radio Londra a transmis o înregistrare pe placa făcută de dl. Alexandru Creţeanu în cinstea tristei aniversări a acestei zile.

Dl. Creţeanu care a luat parte activă la acest act de trădare, şi care trăeşte pe roze din faimosul fond elveţian, a sfidat incă odată prin această faptă nenorocirea în care se sbate poporul român şi pe sutele de mii de refugiaţi români cari trăesc în mizerie împrăştiaţi pe toată faţa pământului.

CINCI CONDAMNARI LA MOARTE IN ROMANIA

Bucuresti, 2 Septembrie (UP) — Un tribunal militar român, a condamnat marţi, la moarte, 4 ingineri şi un maşinist, 2 ingineri la munca silnică pe viată şi trei din cei acuzati, la pedepse intre 20 si 35 ani.

In motivarea condamnării se spune că pedepsiţii s'au făcut vinovaţi de "Sabotarea Economiei Nationale" şi ameninţarea păcii mondiale. Toţi zece erau în serviciu, la construirea Canalului Dunărea-Marea Neagră.

Unul din cei condamnaţi la moarte şi anume Niculae Vasilescu, de 42 de ani după cum reese din actul de acuzare, a studiat în USA şi ar fi fost în legatură cu ofiţeri din Misiunea Militară Americană din România. Alţi doi acuzati ar fi dintre foştii membri ai "Gărzii de fier".

O noua publicaţie românească

Consiliul Parohial al Bisericii Ortodoxe Române din Paris a făcut să reapară "Buciumul" publicaţie religioasă şi naţională, apărută în 1857.

Comerţul românesc în Spania

Din iniţiativa şi sforţarea unui grup de români a luat fiinţă în Madrid un magazin de coloniale şi delicatese precum şi o fructărie cu firma "Los Carpatos". O secţie specială a acestor întreprinderi va stabili legături de import-export cu firme similare româneşti sau străine din Europa şi din alte continente.

†

In cursul lunei Iulie a. c. s'a stins din viaţă la Madrid ALICE PONTA născută Krebs soţia camaradului nostru Petre Ponta. Viaţa ei a fost strâns legată de viaţa şi destinul nostru, încât în faţa mormântului ei putem spune:

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea

INSEMNARI No. 9 — Iulie 1952
Reg. Propr. Intel. 371931.
Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.
Administratia: Ion Roşu, Pasaje del Temple 2519.
Trimiteri de abonamente se primesc pe adresa administraţiei.

Artes Gráficas PANNONIA, — Caseros 3348, Olivos, (Prov. Buenos Aires)

Editura **CARTEA PRIBEGIEI**

Carti ce vor apare în 1952

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).
D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).
Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).
Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).
Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).
Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).
C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (ori g. in romaneste).
Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).
Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)
Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).
Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**
J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).
Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).
Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).
Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire) .
Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintila **Horia.** — **Patru volume** scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.
J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).
Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).
Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.

SUB TIPAR :

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**
Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**

Adresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso**, Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.